

[Arbejdsministeren]

uddannelse, men sådan, at man kun kan få uddannelse, hvis der er en ledig uddannelsesplads. Man falder ikke ud af systemet økonomisk set, for man har retten til et arbejdstilbud, hvor man får overenskomstmæssig løn, og så får man et uddannelsestilbud senere.

Det bliver ikke den sociale massegrav, nogle har været så forfærdelig bange for. Jeg må også sige, at jeg har svært ved at se, at de forslag, der er indeholdt i nr. L 110 om den forlængede dagpengeret, virkelig skulle være udtryk for en social massegrav. Det er helt klart, også hvis man læser betænkningen, men jeg føler, at socialdemokratiet ikke har haft tid til at læse betænkningen, og de har heller ikke haft tid til at læse ændringsforslagene.

Det er også fremgået af debatten, at de ikke har haft tid til at læse bemærkningerne til ændringsforslagene, og de har heller ikke haft tid til at læse bilagene, for dér er der en liste over uddannelsestilbud med gode beskæftigelsesmuligheder. Der er en liste over, hvad der er af uddannelsesmuligheder inden for undervisningsministeriets område og inden for arbejdsministeriets område. Der er en oversigt over uddannelsespladser, der forventes at kunne stilles til rådighed for langtidsledige i 1985, geografisk fordelt pr. 1. april 1985. Der er en oversigt over det forventede antal personer mellem 25 og 54 år, der ophører med et arbejdstilbud i sidste halvdel af 1985, fordelt på amtskommuner. Det er den geografiske fordeling, socialdemokratiet bruger som argumentation for nu at kræve udsættelse af tredje behandling. Det står klart i bilag III til betænkningen. Der er også en aldersmæssig fordeling og en køns­mæssig fordeling, så der er ret mange tal på bordet.

Det eneste, vi ikke kan sige noget om – det kan hverken regeringen eller socialdemokratiet eller nogen anden – er folks adfærd. Vi kan lave nogle opgørelser og sige, at sådan ser det ud statistisk, der er så og så mange uddannelsespladser, der er så og så mange, der holder op med et arbejdstilbud i anden halvdel af 1985. Men vi kan ikke sige noget med sikkerhed. Vi kan kun skønne, hvor mange der vil benytte sig af et uddannelsestilbud.

Hvis vi ser på, hvordan det rent faktisk ser ud, ser vi, at det er en halv arbejdstilbudsår-

gang, 20.000 personer, det drejer sig om i anden halvdel af 1985, og man regner med, at halvdelen bliver gengangere, altså 10.000 personer. Heraf regner vi med at halvdelen skal uddannes, det er 5.000 personer, og vi har 15.000 uddannelsespladser i anden halvdel af 1985. Det vil sige, at der er rigeligt med uddannelsespladser. Der er ingen, der kommer til at stå og mangle en uddannelsesplads i 1985, så det er helt ude af enhver form for proportion at tale om disse ting.

Hr. Estrup var inde på nogle betragtninger bl.a. om Nordjyllandsundersøgelsen, som kan give en indikation af, hvor mange der ønsker sig uddannelse. Man må sige, at det da er positivt, at så mange ønsker sig uddannelse. Det er helt klart – det fremgår også af betænkningens bidraget – at regeringen og det radikale venstre meget nøje vil følge udviklingen, se på, hvordan mønstrene er. Vi ved jo ikke, om folk, selv om de siger, at de gerne vil tage en uddannelse, tager præcis den uddannelse. Gør de det? Vælger de en uddannelse? Vælger de et enkeltfagskursus? Gennemfører de det? Hvor er det, vi skal sætte ind, hvis vi skal foretage en udbygning? Alt det vil vi se meget nøje på.

Når man laver en ændring og vil stoppe den bevidstløse mølle, socialdemokratiet har skabt, med arbejdstilbud på arbejdstilbud på arbejdstilbud, som ikke gavner nogen mennesker, og sætte noget så positivt i stedet som en mulighed for at hjælpe mennesker til at klare sig selv efter at have gennemgået en uddannelse, så har jeg meget svært ved at forstå, at der er så mange, der ikke synes, det er sagen, og som oven i købet prøver på at forhale arbejdet.

Jeg skal sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at jeg ikke mener, hendes tal er korrekte, at 40.000 vil vælge uddannelse i 1986. Så er der spørgsmålet, om man vil revidere loven. Ja, vi vil revidere loven. Vi vil endda revidere loven således, at ingen kan nå at komme på de lave dagpenge, før vi har haft revisionen, selv om det selvfølgelig ikke kan være meningen med en lov, at man gennemfører den og så siger: nu må vi for Guds skyld sikre, at den aldrig nogen sinde kommer til at træde i kraft, at der altså ikke er et eneste menneske, der på noget tidspunkt kommer ned på de lave dagpenge. Det kan ikke være meningen. Det er heller ikke sikkert, at alle er interesserede i det.